

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. december 20.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

ISTEN CSODÁI

Énekek: 631,1-2; 675; 692 — Énekkar

Alapige: Jób 37,14

Figyelj csak ide, Jób! Állj meg és gondold meg Isten csodáit!

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hálásan köszönjük ezt a csendes adventi estét.

Bocsáss meg nekünk, megváltó Urunk, Jézus Krisztus, hogy olyan sok mindenben, amit világosan és határozottan megígértél, kételkedünk.

Szeretnénk most egymást is bátorítani abban, hogy amit te megmondtál, afelől semmi kétségünk nem lehet. Lehet, hogy számításainkhoz mérten késik az ígélet beteljesedése, de egészen bizonyos, hogy minden valóra válik, amiről azt megmondtad.

Így várjuk azt a napot is, amikor majd nagy hatalommal és dicsőséggel megjelenysz.

Köszönjük, hogy véget vetsz akkor minden hazugságnak, tolvajlásnak, csalásnak, kegyetlenségnek, durvaságnak, hitetlenségnek.

Köszönjük, hogy beteljesedik, amiért oly sokszor könyörögtünk: eljön a te országod, és megvalósul mindenben akaratom.

Tudjuk, Urunk, hogy ez azt is jelenti majd, hogy nem lehet többé megtérni. Könyörülj rajtunk, hogy addig használjuk az időt, amíg azt adod. Köszönjük, hogy nekünk még tart a kegyelmi idő. Segíts, hogy minden percét azzal töltsük, amire azt adtad. Ezt a csendes órát is itt a te színed előtt.

Ajándékozz meg minket igéddel, és ajándékozz meg nyitott, figyelő szívvel, engedelmes lélekkel, hogy ma, ha a te szavad halljuk, meg ne keményítsük a szívünket.

Ámen.

Igehirdetés

A napokban hosszasan ecsetelte valaki a rádióban, hogy karácsony közeledtével egyre nő a feszültség az emberekben. Ezt lehet érezni a közlekedésben: egyre több súlyos baleset történik, de mindenütt találkozunk az ember ennek a jeleivel a vásárlás, a tömegközlekedés során, és egyáltalán a munkahelyeken, meg még otthon a csalá-

dokban is sokkal gyakoribbak ilyenkor az összeütközések, és könnyebben felszínre jön sokféle durvaság. Sőt — folytatta az elmélkedést — a felhalmozódó feszültség megmarad bennünk az ünnepek alatt is. Ezért szokott olyan sok veszekedés elhangzani egy-egy nagy ünnepen. Ha meg így alakul a dolog, mint az idén, hogy ennyire hosszú munkaszünet lesz: 4 nap egymás után, az valóságos tragédiákat szokott okozni.

Egyszer valaki azt mondta: az ennek az oka, hogy mi vagyunk az ünnepeink középpontjában. Nem az, akiről tulajdonképpen szólna az ünnep, hanem az ember önmagát teszi a középpontba. Mert van, aki el akar adni mindent, amit csak lehet, és van, aki egész éven át csak a legszükségesebb élelmiszert vásárolja, de ilyenkor igyekszik sok mást is megvenni. Van, akinek az ünnep a nagy eszem-izsomot jelenti, de valakinek az ahhoz valót be kell szerezni, el kell készíteni. És mire megérkezünk karácsonyhoz, mindnyájan kimerülünk — mondta az illető.

Pedig karácsony azért van, mert Isten egyszer valami rendkívüli nagy csodát vitt végbe. Mi volt ez a nagy csoda? Az, hogy látva azt a helyzetet, amibe magunkat sodortuk, hogy Istentől elszakadva tönkretesszük önmagunkat és egymást, Isten ezt nem nézte tétlenül. Nem nézte közömbösen, hogy nem tudunk visszakapaszkodni Őhozzá, az élet forrásához, és nélküle csak azt gondoljuk, hogy élünk, pedig a halál jegyeiként kínlódjuk végig ezt a néhány évtizedet, aztán belefutunk az örök halálba. Mivel nem tudunk visszakapaszkodni Őhozzá, Ő hajolt le hozzánk, hogy segítsen rajtunk.

Az ember nem tud megistenülni, de Jézus Krisztus képes volt arra, hogy örök isteni természete mellé magára vegye a mi emberi természetünket is, hogy így megoldódjék a megoldhatatlan, és utat készítsen nekünk vissza, mennyei Atyánkhoz.

Ez az esemény kezdődött el karácsonykor és teljesedett ki nagypénteken és húsvétkor. Ez olyan jelentőségű történet, ami az egész kozmoszt megmozgatta. Már karácsonykor seregestől hirdették angyalok ennek a csodának a hírét.

És mi is csak azért találhatunk vissza újra az igazi életbe, az élő Istennel való közösségbe, mert Jézus Krisztus otthagya a mennyei dicsőséget, lemondott erről egy időre, és eljött hozzánk, hogy felemeljen bennünket.

Erről kellene megemlékeznünk minden karácsonykor. Ennek lehet örülni, ezért lehet hálát adni, és ennek az erejéből lehetne élnünk két karácsony között is minden áldott nap. Isten valami nagy csodát tett, amiről tömegek teljesen elfeledkeztek, mert mi önmagunkat ünnepeljük, és magunk körül forgunk így az ünnep tájékán is.

Ezért nagyon időszerű ez a mondat a Jób könyvéből: „Állj meg, és gondold meg Isten csodáit!” — Mikor hangzott el először ez a figyelmeztetés?

A szenvedő Jób is önmaga körül forgott. Az egyik jó barátja, Elihú, három barát után, akik inkább csak fokozták Jób szenvedését, mert még dorgálták, szidták, vádolták őt, ennek az Elihúnak egy kicsit több bölcsessége volt, és amikor hallotta Jób panaszát, és végighallgatta Jób kérdéseit, hogy miért kell neki ilyen sok próbatételt elszenvednie, miért van az, hogy ő, aki igyekezett Isten igazsága szerint járni, szenved, a többiek, az istentelenek, meg vidáman élnek. Egyáltalán Isten, úgy látszik, nem igazságos, vagy ki tudja: van-e igazság a földön? — És mondta-mondta ezeket a keserű kérdéseket, és nem kapott rá érdemi választ senkitől.

Akkor megszólalt Elihú és azt mondta: állj már meg egy pillanatra! Most egy kicsit hagyd abba. Igyekezzek megérteni téged, bár nem tudom beleélni magam egészen a te helyzetedbe. Hallgattam türelmesen a panaszaidat, de most egy kicsit próbálj elcsendesedni és gondolkozni, akármilyen fárasztó is az. Gondold meg Isten csodáit! Egy kicsit gondolkozz azon, hogy kinek ismerted meg eddig Istent, milyen tetteivel

találkoztál. Netalán van-e valami, amiről meggyőződted, hogy érted tette azt — utána majd folytathatod.

És Jób engedett ennek a testvéri-baráti intésnek. Elkezdett gondolkozni, és sorjáznak elé Isten csodái. Le van írva itt fejezeteken keresztül, hogy előbb Istennek a természetben tapasztalható csodáit sorolja, aztán történelemben elvégzett csodáit. És felragyog előtte a csodálatos Isten. Isten nagysága. Észre sem veszi, hogy Isten jelenlétébe került. Nem kapott választ még a kérdéseire, nem fáj kevésbé a súlyos betegség, egyelőre semmi nem változott a külső körülményeket tekintve, de belül valami kezd változni. Nem érzi magát egyedül. Átéli, hogy neki kapcsolata van Istennel. Az nem kérdés, hogy ez az Isten van, hiszen cselekszik, el tudja mondani a cselekedeteit. És cselekedett az ő életében is. Vajon mit akar ezután cselekedni? Szent kíváncsi-ság támad ilyenkor abban, aki eljut ide — mert sokan megjárjuk ezt az utat.

Egyszerre más lesz a súlya ugyanakkor a szenvedésnek, ami még mindig nyomasztja őt. Mert már nem egyedül van. Isten jelenlétébe készült. Valamiféle köze, közössége már van az élő Istennel, és ez megváltoztatja a szenvedések súlyát. Kiderül, hogy sok kérdése nem is olyan fontos, hogy azonnali választ igényel. Sok kérdése nem is jó. Nem arról van szó. Isten elkezd irányítani az ő gondolatait is.

Nem kell bizonygatni, hogy néha minket is elkap a világ és magával sodor. Nem kell ahhoz nagy ünnepre készülni, hogy tapasztaljuk, hogy iszonyatos hajszába kerülünk olykor. Van úgy, hogy hozzájárulásunkkal, van úgy, hogy teljesen akaratumk ellenére. Még az eddig elegáns helyeken is 8 óra helyett 10-12-t vagy nem tudom, mennyit kell dolgozni, néha már ahhoz sincs ereje az embernek, hogy ezt számon tartsa. Nem kapunk választ sok kérdésünkre mi sem. Sokszor az ember már értelmét sem látja ennek a hajszának, de nem tud kiszállni belőle.

Ma este nekünk szól ez a figyelmeztetés: Állj meg egy kicsit, és gondold meg Isten csodáit! No de mit jelent ez? Mire kell gondolnunk, amikor Isten csodáiról beszélünk? Vajon olyan emberek vagyunk-e, akik átélünk ilyen csodákat? Hadd mondjak el erre egy példát.

Találkoztam az utcán egyszer egy ismerőssel, aki többször kért minket arra — közeli jó kapcsolatban voltunk, mint házaspárok is —, hogy életük nehéz időszakai-ban mi is imádkozzunk egy-egy terhükért, gondjukért, nehézségükért. Ezt meg is tettük. Kérdezem tőle: hogy vagytok? Dőlt belőle a panasz, az elégedetlenség, a zúgolódás. Az órájára nézett, mert neki most időre kell mennie valahova, úgyhogy ennyit mára, és elbúcsúzik. Mondtam: jó, engedlek, de ha erre volt idő, hogy kipanaszkodj magad, akkor még egy mondatot hallgass meg, amit ma olvastam a szobában, az oda kifüggesztett naptár alján. Ez pedig ez a mondat a Jób könyvéből: „Állj meg, és gondold meg Isten csodáit!” — Ez az ige nem nekem szól — csillant fel a szeme, — mert velem nem történnek csodák.

Erre megjegyeztem: ha nagyon sietsz, akkor menj, de én tudom, hogy mennyi csoda történt veled csak ebben az évben, a januári műtéted? — Ja, az tényleg csoda volt. És februárban az unokád születése? — Az is csoda volt. Te, akkor itt valami nincs rendben velem, mondta. Egyszerre nem sietett, hanem azt mondta: megvár engem az, ami miatt mentem volna. Nem lehetne erről most egy kicsit beszélgetnünk?

Volt ott egy kis park, abban egy pad. Arra leültünk, és legnagyobb meglepetésemre elkezdett imádkozni. Egy megrendítő imádságban sorolta hosszan Istennek azokat a tetteit, amiket ebben az évben élt át. Köztük sok olyat, amire azt mondjuk, hogy csoda. Köztük sok nagyon egyszerű és természetesnek tűnő dolog is, amelyek azon-

ban, ha hiányoznak és nem működnek, akkor nagyon nagy baj van. Mondta-mondta, és bocsánatot kért Istentől azért, hogy mindezt elfelejtette és pökhendi módon beszélt itt az előbb Isten csodáiról. Hálát adott mindenért, amit kapott.

Csak ízelítőül mondom el az első kettőt, hogy milyen csodák voltak ezek. Egy súlyos műtetre kellett mennie januárban, és azt az orvost, aki operálta volna, előző nap baleset érte. Másnap azt mondták neki a kórházban: keressen valakit, aki megműti. De nem ismert ott senkit. Egyszerre hirtelen olyan esetlennek, ügyetlennek érezte magát. Úgy volt vele: ezt egészen Istenre bízza.

Ahogy megy a kórház folyosóján, szembe jön vele egy számára ismeretlen orvos, aki megállítja, bemutatkozik, és azt mondja: ismerem önt, 32 évvel ezelőtt, amikor nehéz helyzetben voltam, ön segített rajtam. Szeretném most is megköszönni. Ő nem emlékezett semmire. Aztán elhangzott néhány név, a földrajzi hely, ahol ez történt. Egyszerre megelevenedett benne ez az emlék d. Megkérdezte az orvos: itt most valamilyen segíthet-e? Elmondta, mi a helyzet. Másnap megoperálta. Az operáció után valami komplikáció támadt, és kiderült, hogy annak a specialistája éppen ez az orvos.

Amikor hazajött, ez a férfi mondogatta többeknek, hogy ez csoda volt. Így cselekszik az Isten. És ez így igaz. De néhány hónap múlva már elszállt. Sehol semmi, se hálaadás, se csodálkozás. Ővele nem történnek csodák. Ez az ige nem neki szól. Nem ilyenek vagyunk sokszor?

A másik csoda az volt, hogy az egyik leánya gyermeket várt. A vizsgálatok során az orvos, sőt a végén már orvosok, több aggasztó dolgot említettek, hogy ez is, az is lehet. Valamilyen fogyatékoság. Készüljenek el mindenre. Ennél biztatóbbat nehéz mondani gyermeket váró szülőknek. Ők elkészültek, amire lehet, és született egy makk-egészséges kisfiú.

Akkor ez a barátom elmondta: az orvos mondta a szüléskor, hogy én nem vagyok hívő ember, de ez a kisfiú csoda. De ezt is elfelejtette. Viszont Isten eszébe juttatta, és az imádság nagy lelki változást okozott benne. Egyrészt szégyellte magát: hogy lehet ennyire vak, hogy nem látja többé Isten csodáit, és ennyire feledékeny, hogy nem veszi komolyan például azt az ígét: Áldjad én lelkem az Urat, és el ne felejtse, mennyi jót tett veled.

Ez az esztendő tele volt Isten jótéteményeivel, és ő csak panaszt, elégedetlenséget mondott nekem, amikor megkérdeztem: hogy vagytok? Attól tartok, hogy ezzel sem egyedül van ő, sajnos erre mindnyájan hajlamosak vagyunk. Megvan ennek a sok rossz következménye, hogy csak a rosszat látom, csak azt tudom sorolni, ami nincs, amit nem kaptam meg, amivel mások megbántottak, ahelyett, hogy sorolnám vég nélkül: akkor Isten ezt mondta, ezt tette. Hiszen ami a mi megfogalmazásunk szerint csoda, vagyis szokatlan, rendkívüli esemény, az Isten cselekvésének a megszokott módja. Ő csodákat szokott cselekedni. Miért? Mert neki minden lehetséges, az is, ami az embereknél lehetetlen. És hívő emberek élete tele van csodával.

Mennyire más az a lelkület, amikor valaki látja azt az Istent, aki cselekszik a mi kicsi életünkben és körülöttünk a nagyvilágban is. Akire számíthatunk a jövőben is, — mint amikor valaki szinte betegesen csak azt nézi, hogy mi nincs, mi hiányzik, mi nem sikerült, mit rontottam el, mivel bántottak meg mások, milyen Isten az, aki ezt megengedi? És aki ezt meg azt nem adta meg nekem.

Ha már ezeket is számon tartja, akkor tessék mind a kettőt elmondania! Ez így lenne becsületes. Még jobban járunk azonban akkor, ha ezeket a sérelmeket, vesztéseket elfelejtjük, és nagyon számon tartjuk Isten csodáit.

Éppen ezért nézzük meg még röviden, mi a haszna annak, ha valaki komolyan veszi ezt a bibliai figyelmeztetést: „Állj meg! (ehhez meg kell állni, le kell higgadni) és gondold meg Isten csodáit!” Mi ennek a haszna? Már eddig is említettem néhányat, szeretném ezt a listát még folytatni.

Aki Isten tetteit észreveszi és komolyan veszi, az *Istent magát látja*, érzékeli az Ő jelenlétét. Hívó emberek tudják, hogy egészen más tudatosan Isten jelenlétében élni mindig, éjjel-nappal, ünnep előtt, ünnep után, vagy amikor azt éli át az ember: messze sodródtam Istentől. Már megint magamra maradtam, már megint tétova vagyok, nem tudom, mit kell tennem. Isten jelenlétébe kerül az, aki látja és számon tartja az Ő csodáit. Nem beszélve arról, hogy ennek mindig van erkölcsi következménye is. Mert aki tekintettel van Istenre, annak egészen természetes az, hogy tekintettel van felebarátaira is. Mint ahogy az, aki megszokta, hogy leborul Isten előtt újra és újra, annak egészen természetes, hogy lehajol felebarátjához, ha annak segítségére van szüksége.

Azután, aki mindig csak rohan, és észre sem veszi Isten csodáit, annak torz a látása. Az egyre kisebb szeletét látja a valóságnak. Önmagát is egyre tévesebben ítéli meg. Önmagát általában egyre nagyobbbnak látja. Ugyanakkor tele van félelemmel, mert ott van benne az, sokszor tudat alatt, mert lenyomja oda: egyedül vagyok. Kiszolgáltatott vagyok, kiszámíthatatlan minden. Nem számíthatok senkire. De aki látja Isten csodáit, és számon tartja azokat, az Isten jelenlétében él, és az soha nincs egyedül. Akkor sem, amikor fizikálisan egyébként egyedül van.

Aki meggondolja, és újra-újra felfrissíti imádságaiban Isten csodáit, az tudja, hogy az az Isten, aki eddig ilyen sok csodát tett velem, ezután is fog csodákat tenni. Az ilyen emberben állandó adventi várakozás alakul ki. Egy szent kíváncsiság: én, aki már tudom valamennyire, hogy ki az én Istenem, mikre képes Ő, bizonyos vagyok abban, hogy ezeknél többre is képes. Éppen ezért, ha valami hirtelen baj támad, ha valami váratlan sérelem ér, abban a pillanatban Ő elé megyek, Őreá gondolok, neki mondom el, vele beszélek. Soha nem vagyok kiszolgáltatva, és nem vagyok egyedül.

Aki meg szokott állni, és meggondolja Isten csodáit, annak *a szíve megtelik hállával*. Az ilyen ember temérdek gondja, nehézsége, szüksége közepette is gazdagnak érzi magát. El is tudja sorolni, hogy mit kapott eddig Istentől, és tudja, hogy ez csak előleg, kóstoló, ízelítő abból a teljességből, ami el van készítve a számunkra. Ebből pedig bizalom, reménység, öröm, hála, Isten-dicsőítés születik.

Persze, nem kell nekünk mindig nagy csodákra gondolnunk. Én itt most ilyen szokatlan, nem mindennap ismétlődő eseményeket említettem. De igaz ám az, amit Reményik Sándor a Csendes csodák c. versében azt mondja:

Ne várd, hogy a föld meghasadjon,
És tűz nyelje el Sodomát.
A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.

Akkor említ néhány ilyen kicsiny csodát, amik nem is olyan kicsinyek:

Tedd a kezedet a szívedre,
Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?

Tessék megkérdezni egy kardiológust, majd ő elmondja, hogy milyen csodálatos dolog ez így fejezi be ezt a verset:

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök.
Szitáló, halk, szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök.

Isten nekünk mindig ezt ígéri, hogy jön, jelen van, számíthatunk rá. Nem fogunk csalódni benne. Ő csodát csodára halmoz az életünkben. Szabad kérni csodákat, de szabad észrevenni, meglátni és megköszönni azokat.

Itt azonban nem szabad elhallgatnunk, hogy nem mindig, és nem mindnyájunk életében láthatók vagy tapasztalhatók Isten csodái. Mert van olyan, hogy nem gyógyul meg a beteg, cipelni kell egy életen át azt a betegséget. Nem érkezik meg a baráti segítség a szükséges időben. Nem jön rendbe a házasság, amit elrontottunk. És a balesetben mégis csak megsérül az, aki ott volt. (Mert ezzel a férfivel történt egy olyan baleset is, ahol meg kellett volna halnia, de semmi baja nem lett.)

Nem mindig így történik. Van, amikor elmarad a csoda. Jób életében Pontosan ez volt a helyzet. Mióta szenvedett már! Elvesztette a vagyonát, amiért megdolgozott, meghaltak a gyermekei. Elvesztette az egészségét, és még a hozzá legközelebb állóra, a feleségére sem számíthatott. És neki mondja ezt a barátja: „Állj meg, és gondold meg Isten csodáit!” — Amikor ő ebben a helyzetben meggondolja Isten csodáit, az ő lelkülete változik meg.

Két fejezettel később ezt olvassuk, ezek után ezt mondja Istennek még mindig a szenvedések közepén: „Ki merné elhomályosítani örök rendedet tudatlanul. Azért mondtam: nem értem, csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám. Én most kérdezlek téged, és te oktass engem.” — Addig ő oktatta Istent, hogy nem jól csinálja a dolgokat. Megfordult. „Én kérdezlek, te pedig oktass engem. Eddig csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. Ezért visszavonok mindent. Bűnbánatot tartok porban és hamuban.”

Minden maradt a régiben. Egyelőre nem történtek csodák. De a csodatévő Isten közelébe került. Ott minden terhének egészen más a súlya. Ezt oly sokszor láttam már!

Amikor Elihú ezt mondja Jóbnak, akkor őt Istennek azokra a csodáira figyelmezteti, amelyek nem Jób személyes életében történtek — mert ott most ezek hiányoznak, aztán majd történnek —, hanem amelyek körülötte történtek. És ez is elég volt arra, hogy Isten nagysága felragyogjon előtte.

Amikor ezen az adventi vasárnapon ezt mondja nekünk Isten igéje, hogy gondold meg Isten csodáit, akkor el ne felejtsük Isten legnagyobb csodáját. Azt, ami Jézus Krisztus kereszthalálakor és feltámadásakor történt. El ne felejtsük, hogy a legnagyobb csoda az, hogy „meghal a jó, ki hűség volt, s alázat, s az él, ki Isten bántására lázadt. A vétkes ember sértetlen, s bilincsben ott áll az Isten.” Ez a helyettes elégtétel a világ legnagyobb csodája. Meg az, amikor harmadnapon halottaiból feltámadott. Az, hogy Isten igazsága érvényesült azon a Jézuson, aki soha semmi bűnt nem követett el, hogy Isten kegyelme érvényesülhessen a mi életünkben.

Az a csoda — ne haragudjatok, ha így mondom, de elsősorban magamra gondolok —, hogy ilyen magunkfélék, magunkfajták lehetnek ott a mennyei dicsőségben. És ezt egyedül a karácsonykor emberré lett, nagypénteken ténylegesen meghalt, húsvétkor testben feltámadott dicsőséges Jézus Krisztus tette lehetővé. Ez a legnagyobb

csoda, amit Isten ezen a földön tett, ha egyáltalán van itt középfok meg felsőfok. Isten nagy csodája ez, és ezért nekünk naponta szabad hálát adnunk, és akkor másként fogjuk a terheinket hordozni.

Meg az a csoda, hogy sokféle nyomorúságunk között még ma este is itt ülhetünk ilyen rendezett külső körülmények között egy fűtött templomban, és még ma este is hív minket a mi Urunk ki a bűnből, vagy még közelebb Őhöz, és ma este is ajándékot kínál. Ma este még van lehetősége arra bárkinek, hogy elmondja:

Bús szégyennel behívunk,
Az ajtónk nyitva már,
Jöjj Jézus, jöjj, ne hagyj el,
A szívünk várva vár.

A csoda azzal folytatódik, amikor Ő bejön, és az Ő gazdagságát nekünk adja.

Néhány héttel ezelőtt orvosi váróban üldögéltem. Velem szemben ült egy fiatal apuka egy 6-7 éves, első osztályos kisfiúval. A kisfiú egy ideig mellette állt, és kérdezgette: a doktor bácsi, doktor néni mit fog csinálni? Szúri lesz-e? Mi lesz, hogy lesz? Próbálta megnyugtatni apuka. Egyszer csak azt mondta az édesapa: ülj ide! Egy 6-7 éves nagy fiú, ő már nem ül apuka ölébe csak úgy. De felpattant a kisöreg, odaült és láthatóan nagyon jól érezte magát. Halkan elkezdtek beszélgetni, hogy mi, illetéketlenek ne halljuk. Egyre jobban belejött a kicsi és elkezdett játszani apja ujjával és kérdezte, mondta... Mintha sokkal kisebb lett volna, úgy viselkedett. Aztán volt egy kis szünet, és olyan szenvedélyes mozdulattal átölelte az apja nyakát, és ezt már hangosan mondta, hogy hallottuk: te vagy az én apukám! — Nem valami nagy bölcsességet mondott, ezt ott mindenki tudta, meg ő is tudhatta évek óta, de átélte azt, hogy most ez olyan jelenet volt, amikor csak ő volt az apjának fontos.

Lehetett látni, hogy ez az, amire a pszichológusok azt mondják: tölti az érzelmi tankját. Itt most egybeforr két ember lelke, itt most alapozódnak későbbi konfliktusok vagy közös munkák vagy kapcsolatok. Itt csendes csodák történnek. Ehhez képest nem számít már akkor, hogy szúri vagy nem szúri, mit csinál a fehér köpenyes néni, bácsi. Te vagy az én apukám! — Egyáltalán van nekem apukám, itt van, megfogható, hozzá tartozom, bízhatom benne, de jó nekem! Én vagyok a legboldogabb a világon.

No de ez sincs, az sincs, amaz sincs. Lehetne mondani, mi hiányzik az életéből. Kit érdekel az? Van apukám! — Valami hasonlót él át az a hívó ember, aki megáll a nagy hajszában, valahogy terem egy kis csendet, és elkezdi meggondolni Isten csodáit. Átéli azt: van Istenem! Nem ez a kérdés, hogy Ő létezik vagy nem létezik. Ezen már rég túl vagyunk. Az a kérdés, hogy elég közel vagyok-e hozzá? Mert Ő közel enged, közel emel magához, és ez a vele való közösség többet ér mindennél. Ő lesz mindennél fontosabb. Ez hiányzik sokszor az életünkből.

Sokszor erre nem gondolunk. Megyünk a listánkkal, próbáljuk kipipálni az elvégzett feladatokat. Minden este marad pipa nélküli másnapra, harmadnapra, soha el nem végzett feladat is. Hajszoljuk magunkat és egymást. Bizonyos mértékig kénytelenek vagyunk. De egészséges élete annak lesz, aki közben néha-néha megáll.

Állj meg hát, és gondold meg Isten csodáit! Most az ünnepre készülve, az ünnepek alatt, és az ünnep után is.

Imádkozzunk!

Istenünk, áldjuk, magasztaljuk, dicsőítjük a te nagy nevedet.

Bocsásd meg, hogy oly sokszor valóban elrohanunk ajándékaid mellett. Olyan sokszor csak lefelé tekintünk, meg körbe nézünk sokféle félelemmel, szorongással, hogy honnan mi várható. Olyan ritkán emeljük fel a tekintetünket tereád.

Bocsásd meg, ha sajnáltuk az időt attól, hogy számba vegyük a te nagy csodáidat. Pedig a mi kicsi életünkben is sok nagy dolgot cselekedtél. Emlékeztess minket erre, hadd tudjunk téged szívből áldani, és legalább egy időre szüneteltetni a panaszt, a zúgolódást, a követelőzést.

Áldunk téged a legnagyobb csodáért, a kereszttért, a váltságért. Azért, hogy mi is kaphatunk bűnbocsánatot, örök életet, és új életet már itt a földön.

Könyörülj rajtunk, hogy ne csak tudjunk erről, hanem járjunk ebben az életben.

Köszönjük, hogy ma is kinyújthatjuk a kezünket, és nagy hálával elfogadhatjuk ezt tőled.

Kérünk, ajándékozz meg minket csenddel most az ünnep előtt, alatt és után is. És ebben a csendben érjen el szívünkig a te halk és szelíd szavad, amivel ezt a világot teremtetted, és amivel minket is egészen újjá tudsz formálni.

Köszönjük, hogy a te szavad vigasztal, bátorít, leleplez és feloldoz, utat mutat, tanácsol és el sem tudjuk sorolni, mennyi jót végez el az életünkben.

Őrizd meg a szívünkben azt is, amit ma hallottunk tőled, és segíts engedelmeskedni ennek, hogy meg-megállunk és meggondoljuk a te csodáidat.

Indíts minket most is csendes imádságra.

Ámen.

692 Úr Jézus, ki mennybe fölmentél

Siklós József (1920-1983)

 Tárkányi-Zsaskovszky ék., 1855

Úr Jé - zus, ki menny - be föl - men - té,

Ott né - künk he - lyet ké - szí - tet - té.

Ö - rök ott - hon vár mi - ránk, a - zért dí - csér most i - mánk,

Úr Jé - zus, így ál - dunk, így vá - runk.